போர்வாள்

வாள் 1 | திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1979 பங்குனி 28 | வீச்சு 34

10-4-48 சனிக்கிழமை

ஆசிரியர்கள்:

...சி. மணிமொழியார்

...இளஞ்செழியன்,

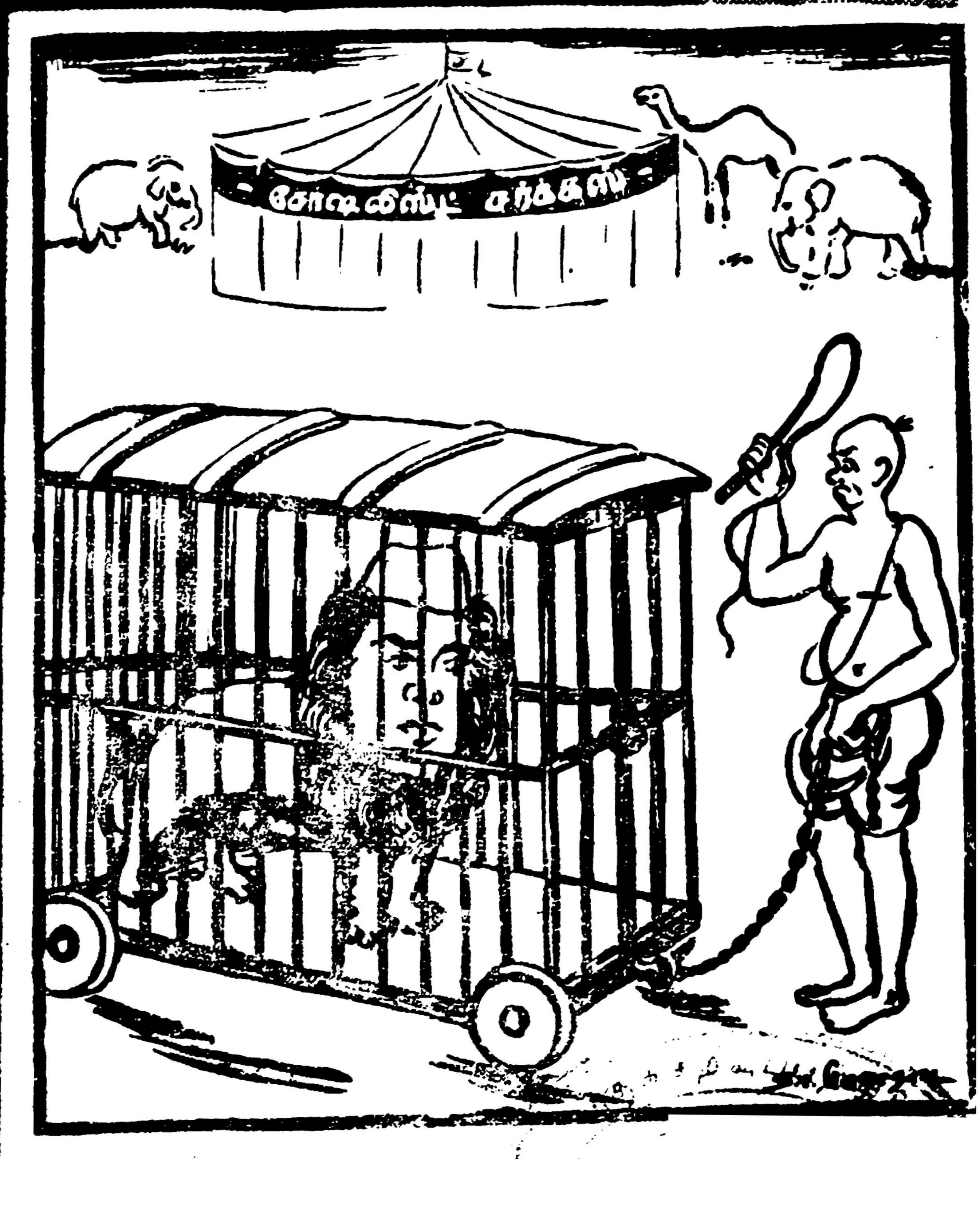

1½ அணா

சிந்தனைச் சிறுகதை :

நீங்களே சொல்லுங்கள்!

"தமிழ்க் காதலன்"

இப்பொழுது எனக்கு, முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள். எப்படியோ வாழ்ந்துவிட்டோம் என்ற பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது. என் கணவருக்கோ தற்போது தள்ளாமை வந்துவிட்டது. அவரும் தமது அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவைக் கொண்டாடத் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டால் கூட எனக்கு வருத்தயாக இருக்கிறது. அவருக்கு என்மீதுதான் எவ்வளவு அன்பு!

நான் அவரை மணந்துகொண்டபொழுது அவர் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளைக் கழித்தவராகவே இருந்தார். அப்பொழுதெல்லாம் நான் அவரை அசட்டை செய்து வந்தேன். என் இளமையை விலைக்கு வாங்கிவிட்டதில் அவருக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி. விலையுயர்ந்த ஒரு மணியைக் குறைந்த விலைக்குக் கடையில் வாங்கிய வணிகன்கூட அவ்வளவு பூரிப்பு அடைந்திருக்க மாட்டான், அவர் என்னை அன்போடு அடிக்கடி நோக்குவார். 'கண்மணி!' என அவர் அழைக்கும்போது, தன் அன்பை எல்லாம் அச் சொற்களில் இழைத்துச் சொல்வதுபோலிருக்கும்! ஆனாலும் எனக்கு ஆறுதல் அப்போது இல்லாமலே இருந்தது. ஏன்? ஒருவித வெறுப்புணர்ச்சி எந்நேரமும் என்னை உறுத்திக்கொண்டேதான் இருந்தது. ஆனால் அதை நான் எப்படி வெளிக் காட்டிக் கொள்ள முடியும்? அவர் என் தலைவர். நான் அவர் மனைவி. 'என்னை அவர் என்ன செய்தாலும் எதிர்த்துப் பேச உரிமை அற்றவள்' ஆயிற்றே நான்! அப்படியிருக்க, அவரிடம் இல்லாத ஒரு இளமைக்காக நான் அவரை நொந்து என்ன செய்வது?

அந்த என் பருவத்தில், என் கட்டழகில் ஈடுபட்டு என்னை மணக்க எந்த இளைஞனும் வரவில்லையா? ......வரவில்லை......என் இளமை இன்பத்தைச் சுவை பார்க்க ஒருவன் வந்தான். ஆனால் என்னை மணக்க வரவில்லை........ஆம்! என்னையறியாமல் என் நெஞ்சில் புகுந்துகொண்டு குடியேறிச் சில காலம் வாழ்ந்துவந்தானே, அந்தத் துடுக்குக்காரன் முருகன், அவன் ஏன் என்னைப் பிறகு கை விட்டுவிட்டான்? இளமையின் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு, வாழ்க்கையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாததால் இருவரும் தவறி வழுக்கிய வழியில் சில நாட்களைக் கழித்தோம் என்று என் உள்ளத்திற்கு ஆறுதல் கூறிப் பார்க்கின்றேன். ஆனால் உள்ளம் அதை ஒப்ப மறுக்கிறது. உண்மையில் அவனை நான் காதலித்ததாகத்தானே அப்பொழுது கருதினேன். ஏன், அது காதல் இல்லையா? இல்லை என்றால் காமம் என்றா, அவ்வொழுக்கத்திற்குப் பொருள்? இல்லை. அது என் மட்டிலும் காதலாகத்தான் இருந்தது. ஒருவேளை அந்த முருகனுக்குக் காமமாக ஆகலாம். என்னுடன் அவன் கொஞ்சிக் குலவி மகிழ்ந்திருந்த காலமெல்லாம் என்னை மணந்துகொள்வதாக உறுதி கூறிய முருகனின்
உள்ளம் எப்படி திடீர்
முற்றது? அது என்ன,
றோர் சொல்லுக்கு மறு
பேசக்கூடாது என்ற அ
தைக் காட்டுகிறதா? இல்
பெற்றோர்கள் தவறாக இ
கூடாதா என்றாவது
எண்ணியிருக்கலாமே! மு
படியாதவனல்லவே! பள்
கூட ஆசிரியர் வேலை பார்த்
தவன்தானே? அவனுக்கே
டிப்பட்ட போக்கை மாற்ற
யாத சூழ்நிலையை இச் சமூக
படுத்தியது எனின், அம்
நினைக்கவும் அச்சமாயிருக்கி
இதன் அட்டகாசச் செயல்
கொடுமைகளுட்! இல்லை,
தான் என் பெற்றோர் உற்
யும் நீங்கி உடன் வரவும்
என்று கூறியிருந்தேனே,
இவன் நம்பவில்லையா? அ
இல்லை. மனிதர்களின்
கையே இப்படித்தான்.
யைத் தரும் உளப்பாங்கு அ
வர்கள் இவ் வாடவர்கள்!
ளிடம் எத்துணையோ முறை
தோ கவர்ச்சிகரமான முறை
பேசினானே முருகன்! அவன்
ளம் எப்படி மாறியதோ?
'பெற்றோர்கள் தடை கூறின
மன்றாடியும் கேட்கவில்லை' எ
ஒரு பொய் சொல்லிவிட்டுத்
துக்கொள்ள முயன்றான்.

நான் மட்டும் ஏன், விருப்
லாத அவனுக்கு அப்படி
பணிந்து கொடுக்கவேண்டும்
றுதான் எனக்கும் மு
தோன்றியது. பிறகு எ
வெல்லாமோ நினைத்தேன். எ
யும், முருகனை மணந்தாலெ
நம் வாழ்க்கை இனிக்காது எ
தோன்றவே, வெட்கம், நா
மானம் எல்லாவற்றையும் வி
கூட அவனிடம் கெஞ்சி
கடைசிவரை, பெற்றோரை எ
முடியாதே என்ற ஒரே ஒரு
ணம் காட்டிவிட்டு, நாலு பே

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

அட்டைப் படம்

ஜெயப் பிரகாஷ்—சோஷலிச சிங்கம்—தென்னாட்டை இன்று வலம் வருகிறார், தனியாக அல்ல! பார்ப்பனீய சர்க்கஸ் கூண்டில் அடைபட்ட சிங்கமாக! தென்னாட்டுப் பார்ப்பனீயம் செல்லும் வழி சென்று, அது இசைத்ததை இசைத்து, அது சொல்வதைச் சொன்னபடி செய்து வருகிறார் அவர். திராவிடர் கழகம் வகுப்புவாத ஸ்தாபனம் என்று பார்ப்பனர் கூறினால் ஆமாமாம் ஆமாமாம் என்று உடுக்கை தட்டுகிறார் ஜெயப் பிரகாஷ். "பார்ப்பனீயம் ஆட்டுவித்தால் யார் ஒருவர் ஆடாதாரே!"

இ. தே. ரா.—வாடிய மல்லிகை!

அன்றலர்ந்த புது மலர் செடியிலே நின்று கூத்தாடும் போது அதைக் காணும் எவர் உள்ளமும் அதன் அழகின் சிரிப்பிலேசொக்குவது இயற்கை. அது அந்த நேரத்தில் கவிஞர் கண்ணில் பட்டுத் தெறித்தாலோ கவிதை வடிவம எடுத்துவிடும். கை தேர்ந்த ஓவியர் கண்ணில் பட்டாலோ இனிய கலை உருவம் பெற்று நம்மை இன்புறுத்தும். "கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய் கேளாரும் வேட்ப" மொழிகின்ற பேச்சுக்கலை வல்லாரின் உள்ளத்திரையிலே விழுந்தாலோ, அது, சொற்கள் எனும் சுருதியில் கூடிய சங்கீதமாக மாற்றுவடிவம் பெற்றுவிடும். காவியம் கலை வல்லாரும் அதைப் போற்றிப் புகழ்வது கிடக்கட்டும், மான் என மருளும் அந்த இளமங்கையர்தம் கண்வலையில் சிக்கிவிட்டாலோ, மலர், பின் தப்புவதரிது. செடியிலே தவழும் மலரைப் பறித்தெடுத்து, தம் கருங்குழலிலே செருகி மகிழும் வரை அம் மங்கையர்தம் உள்ளம் நிலை பெறமாட்டாது. மலர் போலும் கண்படைத்தவரே அம் மாந்தளிர் மேனியினர் என்றாலும் மலரைத் தம் கூந்தலில் சூடிக்கொள்ள விரும்பாமல் இரார். மலர் பிறர் உள்ளத்தில் எழுப்பும் மோகம் அத்தகையது. அழகும் நறுமணமும் மிக்க மலர் மாதரார் உள்ளத்தையும் கலைஞர் திறத்தையும் கொள்ளை கொள்வதிலும் வியப்பில்லை. அழகும் மணமும் பிறர் உள்ளத்தை உறிஞ்சும் நுண்பொருள்கள் தாமே! ஆகவே அவை தம் தொழிலைச் செய்வதில் வியப்பேது?

மலர் மலர்ந்ததும் எவர் உள்ளத்தையும் தன்பால் ஈர்க்கிறது. ஆம்! ஆனால் அது வாடிவிட்டாலோ...?

வாடிய மலர் ஓர் உலர்ந்த சருகு! எவரும் அதை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. அதைக் காணும் கவிஞன் கண்களில் புதிய ஒளி பிறப்பதில்லை. அதை எண்ணும் எழுத்தாளன் நெஞ்சிலே இன்பம் சுரப்பதில்லை. அதைக் கையிலே கொடுத்தால் கன்னியர் கருத்து மலர்வதில்லை. எவருக்குமே அதைக் கண்டால் களிப்பு பிறப்பதில்லை. கருத்திலே இன்பம் தோன்றுவதில்லை.

வாழ்ந்து கெட்ட வனிதைபோல, உயர உயரப் பறந்து பின்னர் ஒடுங்கிப்போன குடும்பம் போல, குரல் ஒலி இழந்த இசைவாணர் போல, மலர், கருகிவிட்டால் பிறரால் வெறுக்கப்படும்; அலட்சியப் படுத்தப்படும்; ஒதுக்கப்படும். எவராலும் போற்றப்படாது.

இ. தே. ரா. இன்று ஓர் வாடிய மல்லிகை!

இந்திய தேசிய இராணுவம் இன்று ஓர் உலர்ந்த சருகு!

வீர நேதாஜியின் படை வரிசை இன்று ஆற்றுவாரும் போற்றுவாரும் அற்றுக் கிடக்கும் ஓர் "அனாதை ஆஸ்ரமம்!"

நேதாஜி படையிலே சேர்ந்து, அந்த மாவீரன் காட்டிய போராட்டப் பாதையிலே நெஞ்சு நிமிர்ந்து நடந்து, தம் உயிருக்கும் அஞ்சாது போராடிய இந்திய தேசிய ராணுவத்திற்கு இன்று மதிப்பு இல்லை! மரியாதை இல்லை! தொழில் இல்லை! சர்க்காரின் பட்டாளத்தில் பழையபடி சேர்ந்திருக்கத் தகுதி இல்லை!

ஒருபுறம் ஜப்பானியக் குள்ளரின் சந்தேகப் பார்வையும், மறுபுறம் வெள்ளைப் பரங்கியின் குண்டுமாரியும் தம்மைத் தாக்க, இந்த இடுக்கித் தாக்குதல் கண்டு சிறிதும் அஞ்சாது, வீரம் எனும் போர்வாளைக் கையிலேந்தி, நேதாஜியின் விவேகம் எனும் பீரங்கியை மாற்றார் மீது திருப்பிவிட்டு, டில்லி சலோ எனும் வீர முழக்கத்தை எழுப்பிய வண்ணம் சமர்க்களத்திலே சற்றும் சளையாது நின்று போராடிய இ. தே. ரா. வீரர்களுக்கு இந்திய சர்க்கார் மதிப்பு தர மறுக்கிறது! தொழில் தர மறுக்கிறது! அவர்கள் முன்னாளில் வகித்துவந்த இராணுவப் பதவிகளை மீண்டும் தர மறுக்கிறது! ஆம்! உங்களை சேர்த்துக்கொண்டால் எங்கள் இராணுவத்தினரின் மனோபாவம் மாறிவிடும், அமைதி குலைந்துவிடும், ஒழுங்கு தவறிவிடும், அமைப்பு அழிந்துவிடும்—ஆகவே உம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளல் இயலாது—நடவாது எனத் தெரிவித்துவிட்டனர் இந்திய சர்க்கார்.

இந்திய ராணுவத்தை பர்மியக் காடுகளிலேயும் மலாய் தோட்டங்களிலேயும் தவிக்கவிட்டுவிட்டு பிரிட்டிஷ் சிங்கம், பிடரியில் கால் பட இந்தியாவுக்கு ஓடோடி வந்துவிட்டது சென்ற உலகப் போரின் போது. ஜப்பானியக் குள்ளன் அங்கெல்லாம் ஆர்ப்பாட்டப் போர்ப்பாட்டுப்பாடினான்—எனதே இராஜ்யம் என முழங்கினான்—விரட்டுவேன் வெள்ளையனை எனக் கூவினான்—ஆங்கிலேயனோ தப்பினேன் பிழைத்தேன் என ஓடி வந்துவிட்டான். கூடச்சென்ற இந்திய ராணுவத்திலே பெரும் பகுதியினரை அவனால் அழைத்துவர முடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் அங்கேயே விடப்பட்டு விட்டனர். இங்கே, டில்லியிலே, ஆங்கிலேயன், தனது வீரப் பிரதாபங்களை விளக்கி வெண்பாக்களையும் விருத்தப் பாக்களையும் இசைத்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், அங்கே விடப்பட்ட இந்திய ராணுவத்தினர் வாழ வழியின்றி வதைந்து கிடந்தனர். ஆங்கிலேயத் துரைமாருக்கோ அந்த இந்தியரைப் பற்றி நினைக்க நேரமுமில்லை, வசதியுமில்லை! வெள்ளைப்பரங்கியர் இப்படித் துரோகம் செய்த நேரத்திலேதான், நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் மலேயாவிலே தோன்றினார், ஆங்கிலேயரால் கைவிடப்பட்ட இந்தியராணுவப் படையினரை ஒன்று கூட்டினார். அங்கே இருந்த இந்திய மக்களையும் இந்தியப் படையிலே சேருங்கள் எனக் கூவி அழைத்தார். பட்டாளம் திரண்டது. எழுந்தது ஓர் அணிவகுப்பு-இந்திய தேசிய அணிவகுப்பு—நேதாஜி பட்டாளம்!

போர் நின்ற பிறகு, டில்லி செங் கோட்டையில், முன்பு அவர்களைக் காப்பாற்ற வகையின்றி நட்டாற்

றில் தவிக்கவிட்ட பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஏவலர்கள், இ. தே. ராணுவத்தினரை "துரோகிகள்" என்று பழி கூறி தூக்கு மேடைக்கு அனுப்ப எத்தனித்தபோது, இந்தியக் கண்டம் முழுவதும் குமுறி எழுந்தது. எல்லாக் கட்சியினரும் ஒரே குரலில் கூறினர் "இந்தப் போக்கு விபரீத விளைவுகளையே தரும்—ஆகவே வேண்டாம் இந்த வெறியாட்டம்" என்று. ஷாநவாஸ், தில்லான், ஷெகால் போன்ற இந்திய தேசீய இராணுவத் தளபதிகளுக்கு வன்னெஞ்சு படைத்த வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் தூக்குத் தண்டனையையே பரிசாகத் தந்தபோது, இந்தியா, அந்தக் கொடுந் தீர்ப்பை ஒப்ப முடியாது என்று உரத்த குரலில், உறுதியான முறையில், ஒரே வார்த்தையில் முழக்கமிட்டது. கண்டது ஏகாதிபத்தியம். மருண்டன அதன் கண்கள். மிரண்டது அதன் உள்ளம். பயந்து பதுங்கினர் அதன் ஏவலர்கள். விடுதலை பெற்றனர் இ.தே.ரா. தளபதிகள். வென்றது நேர்மை! வீழ்ந்தது சூழ்ச்சி!

பண்டித நேரு அந்த பயங்கரமான **"செங்கோட்டை விசாரணை"**யின்போது வழக்கறிஞர்புலாபாய் தேசாய் பக்கம் நின்று, இ.தே.ரா. வீரர்களை ஆதரித்து வீர முழக்கம் புரிந்ததையோ, இ. தே. ரா. வை இந்த ஏகாதிபத்தியம் பழிவாங்கும் பாதகச் செயலை நான் பொறுத்திருக்க மாட்டேன் — மாட்டேன் என்று சூள்உரை பகர்ந்ததையோ, பிற காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அணைவரும் விட்டோமா பார் இந்த வெள்ளையரை என்று கண்களில் கனல் கக்கியதையோ இதற்குள் யாரும் மறந்திருக்க முடியாது.

ஆனால் அதே நேரு, அதே காங்கிரஸ் தலைவர்களின் ஒப்புதலுடனும் அவர்கள் முன்னிலையிலும், சென்ற வாரம், இந்திய சர்க்காரின் பார்லிமெண்டில், அதே டில்லி செங்கோட்டைக்கு வெகு அருகில் உள்ள கட்டிடத்தில், பிரதம மந்திரி என்ற தோரணையில் கூறினார் இ. தே. ரா. வைச் சேர்ந்தவர்கள் முன்பு இந்திய பட்டாளத்தில் என்ன பதவிகளில் இருந்தனரோ அந்த பதவிகளில் மீண்டும் அமர்த்தப்படமாட்டார்கள் என்று!

பிரிட்டானியர் துரோகத்தின் காரணமாக இ.தே.ரா, வில் உள்ள படை வீரர்கள் மலேயாவில் தங்க நேரிட்டுவிட்டது போர்க் காலத்தில். ஆனால் இன்று திரும்பிவந்துவிட்டனர். வந்ததும் அவர்களுடைய பழைய பதவிகளைத் தருவதுதான் நியாயம். பிரிட்டானியர் சார்பில் இருந்த பழைய ஏகாதிபத்திய இந்திய சர்க்கார் இ. தே. ரா. வீரர்களைக் காப்பாற்றத் தவறிவிட்டது. தவறியது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்குத் தூக்குத் தண்டனைதரும் அளவிற்குத் தாழ்ந்தும் விட்டது. ஏகாதிபத்திய இந்திய சர்க்கார் செய்த இந்த அக்கிரமத்தைத் துடைத்து இ. தே. ரா. வீரர்களுக்கு நியாயம் வழங்கவேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும் இன்றைய சுதந்தர இந்திய சர்க்காருக்கு உண்டு. ஆனால் அதைச் செய்யத் தவறிவிட்டது சர்க்கார்.

பழைய ஏகாதிபத்திய சர்க்கார், இ. தே. ரா. வில் சேர்ந்த குற்றத்திற்காக இந்திய ராணுவத்தில் இருந்த இ. தே. ரா. வீரர்களை டிஸ்மிஸ் செய்துவிட்டது. அந்த "டிஸ்மிஸ்" உத்தரவுகளை வாங்கி, இன்றைய சுதந்தர சர்க்கார், டிஸ்மிஸ் என்ற வார்த்தையை அழித்தது. அழித்ததும், "ஏகாதிபத்தியம் விளைத்த அநீதி அழிந்தது. டிஸ்மிஸ் உத்திரவு ஒழிந்தது—மறுபடியும் பழைய வேலை கிடைக்கும்—நமக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது—நம்ம சர்க்கார் நமக்கு நன்மை செய்யவந்தது" என்று இ. தே. ரா. வீரர்கள் எண்ணினர். எண்ணம் களிப்பை மூட்டிற்று அவர்கள் உள்ளத்தில். அகத்தின் மலர்ச்சி முகத்தில் தெரிந்தது ஒரு கணம். **ஒரு கணம்! ஆம்! ஒரே கணந்தான்!** அடுத்த கணம், மலர்ந்த முகம் சுருங்கிற்று. களித்த உள்ளம் கைத்தது. இன்பம் பறி போயிற்று. மகிழ்ச்சி மறைந்தது. துக்கம் பிறந்தது. ஏனெனில் சர்க்கார் டிஸ்மிஸ் என்ற வார்த்தையை அழித்ததும் **வருக வேலைக்கு** என்ற அழைப்பு மொழியை வீசவில்லை. "டிஸ்மிஸ்" இருந்த இடத்திலே டிஸ்சார்ஜ் என்ற சொல்லையே பொறித்தனர். பழைய அடிமை அரசாங்கம், வேலையை விட்டு விலக்கிவிட்டேன்(Dismissed)என்றது. புதிய சுதந்தர சர்க்கார், வேலைக்காலம் முடிந்துவிட்டது (Discharged) என்று அ
மாற்றிவிட்டது.

சொல்லிலேதான் மாற்றம்! செ
லிலே அல்ல! வார்த்தையிலேதான்
புதுமை! காரியத்திலே அல்ல!

முரட்டு வார்த்தையினை வீசிற்
நேற்றைய ஏகாதிபத்திய சர்க்கா
இனிய சொற்களைத் தருகிறது இன்
றைய சுதந்திர சர்க்கார்.

அவர்கள் சொல்லிலே முடுக்
இருந்தது.

இவர்கள் சொல்லே கனி
இருக்கிறது.

அவர்கள் பார்வையிலே சி
சிடுப்பு காணப்பட்டது.

இவர்கள் பார்வையிலே ஆ
யும் நேசமும் காணப்படுகிறது

அதிகாரமும் ஆணவமும் அவ
களிடம்.

குழைவும் நெளிவும் இவர்க
டம்.

சவுக்கும் ஜாட்டியும் அ
ஆணழகர்களிடம்!

சண்பகமும் மல்லிகையும் இ
விடுதலை விரும்பிகளிடம்!

டிஸ்மிஸ்! கபர்தார்! கப்சிப்
போ வெளியே—அவர்கள் மொ

தம்பீ, தம்பீ, வேலை இல்
யப்பா! அருமைத் தம்பீ கொஞ்ச
வெளியே நில்லப்பா! — இவர்க
மொழி!

"உங்களைப் போன்ற "துரோ
களைச்" சேர்த்துக்கொண்டால்
கள் இராணுவ வீரர்களிடம் து
கச் சிந்தை மலிந்துவிடும். ஆக
உங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வ
இயலாத காரியம்" — **வேவல் அ**
ராதி இருந்த விதம்!

"இ. தே. ரா. வினரை சாக
ராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொ
தன் மூலம் ராணுவத்தினரி
உள்ள ஒழுங்கு முறைக்
இழுக்கு நேருமோ என அ
கிறேன். வேறில்லை"—**ப**
நேருவின் பாசுரம் அமை
விதம்!

"ராணுவத்திலேயாதான் சே
தாக வேண்டுமா? இல்லா
டால் குடியே முழுகிவிடும
போகிறது தானே வேறே வே
பார்த்துக் கொண்டு!" — ஏக
பத்திய அரிச்சுவடியின் ஆரம்ப

"போலீஸ் இருக்கிறது. உள் நாட்டுப் பாதுகாப்புப் படைகள் இருக்கின்றன. வெளிநாட்டு அலு வலாளராகப் போக வழி துறைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் எல்லாம் இ. தே. ரா. வினரைச் சேர்த்துக் கொள்ளத் தயாராய் உள்ளோம். அவர்களுக்கு சர்க் காரின் எல்லாவித ஆதரவும் உண்டு." — இந்திய "தேசீய" த் தின் ச ரி க ம ப த நி ச!

முன்னல் உள்ள வாக்கியம் இசையை முறுக்கும் பயில்வானின் பேச்சுப் போன்றது. பின் னல் உள்ள சொற்கள் பல்லெல்லாம்தெரியக்காட்டி, வஞ்சகத்தைப் புன் சிரிப்போடு கலந்து வீசும் நெஞ்சுடைய மார்வாடியின் "மணி மொழிகள்" போல்பவை.

வாக்கிய அமைப்பில், சொல்லும் முடுக்கில், குரலின் ஒலியில், ஒலிக் கும் தொனியில், கனைக்கும் முறையில் முன்னதற்கும் பின்னதற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு. ஆனல் கருத்தில், செயலில், நடைமுறையில், உண்மை நிகழ்ச்சியில் துளியும் வேறுபாடில்லை.

பழைய ஏகாதிபத்திய சர்க்கார் இ. தே. ரா. வைப் பார்த்து முடுக் கோடு கூறிற்று நீ துரோகி— உனக்கு வேலை இல்லை என்று. இன்றைய நேரு சர்க்கார் அன் போடு கூறுகிறது நீ ராணுவத்தில் இருப்பது நல்லதல்ல — வேறு வேலை தருகிறேன் என்று.

பழைய ஏகாதிபத்திய சர்க் கார் இ. தே. ரா. வை ராணுவத் தில் சேர்க்க மறுத்ததிலே வியப் பில்லை. ஏகாதிபத்தியம், ஏகாதி பத்திய எதிர்ப்பு முன்னணியி னரை, ஏத்தி ஏத்தித் தொழுமா என்ன? வெறுத்து, ஒதுக்கி, விரட்டி ஒழிக்கத்தான் பார்க்கும்.

ஆனல் நேரு சர்க்கார்கூட ஏன் அந்தப் பழைய பாதையிலே செல் கின்றனர்? அவர்கள் ஏன் ஏகாதி பத்தியம் வகுத்த அந்தத் திட்டத்தை வெட்டி எறிய அஞ்சுகின்றனர்? ஏன் அவர்கள்கூட இ. தே. ராவா விலகி நில் என்று கூறுகின்ற னர்? டில்லி செங்கோட்டையிலே அவர்களைக் காப்பாற்றிய நேரு— அவர்களுடைய விடுதலைக்காக வீர முழக்கமிட்ட நேரு—ஜெய் ஹிந்த் என்ற அவர்களுடைய சுலோ கத்தை நாளும் நாளும் சொல்லத் தவறாத பண்டித ஜவகர்லால் நேரு ஏன் இன்று, இ. தே. ரா. வைப் புறக்கணித்துவிட்டார்?

நீண்ட நாட்களாக அவர்களுக்கும் ராணுவத்திற்கும் தொடர்பு இல்லை—ஆகவே சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டோம் என்று கூறுவதும், அவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டால் தற்போதுள்ள ராணுவத்தினரின் மன நிலை பாதிக்கப்படும்—ஆகவே அவர்கள் கூடாது என்று பேசுவதும் பொருத்தமான காரணங்களாகஇருககமுடியாதே!

அவர்கள் நீண்ட நாட்களாக ராணுவத்தில் இல்லை! மெய்தான்! ஆனல் யார் காரணம் அதற்கு? அவர்களா? இல்லையே! அவர்களை மலேயாவிலும் பர்மாவிலும் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டது பழைய இந்திய சர்க்கார். பிறகு போர் முடிந்து அவர்கள் இந்தியா திரும்பியபோது, அவர்கள், நேதாஜி படையில் சேர்ந்திருந்தனர் என்ற காரணத்திற்காக, அவர்களுடைய தொழிலைப் பறிமுதல் செய்தது அந்த இந்திய சர்க்கார். புதிய சுதந்தர சர்க்காரும் நேற்றுவரை அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளத் தயங்கிற்று. இப்போதோ, இனி, சேர்த்துக்கொள்ளவே முடியாது என்று கூறிவிட்டது. ஆகவே, தவறு, பழைய—புதிய இந்திய சர்க்கார்களின்மீதே தவிர இ. தே. ரா. மீதல்ல!

அப்படியாயின், இ. தே. ரா. வினரை, நேரு சர்க்கார், "சற்றே விலகி இரும், விவேகிகாள்" என்று கூறி ஒதுக்கி இருப்பதற்கு உண்மைக் காரணம்தான் என்ன? என்னவாக இருக்க முடியும்?

காலையிலே, புது மலர், பெண்டிர் கூந்தலிலே, பெருமையுடன் அமர்ந்து, ஒய்யாரச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறது. ஆனல் அதே மலர் வாடி வதங்கிய பிறகு, மாலையிலே, அல்லது மறுநாள், வீதி ஓரத்திலோ, சாக்கடைப் புறத்திலோ, கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது.

இ. தே. ரா. வை ஒரு வாடிய மல்லிகை என்று நேரு சர்க்கார் எண்ணுகிறது. ஆகவேதான் "எங்கள் இராணுவம் என்னும் இளமங்கை அந்த வாடிய மல்லிகையை விரும்ப மாட்டாள்—அதுகண்டு அவள் மன நிலை பாதிக்கப்படும்" என்று கூறிவிட்டனர்.

கூறிவிட்டனர்! இ. தே. ரா.வை ஒதுக்கியும் விட்டனர்! ஆனல் இ. தே. ரா. அவர்கள் எண்ணுவதுபோல ஒரு வாடிய மல்லிகை அல்ல. அது மல்லிகைபோலகூட அல்ல. அது தங்கம்! தணலில் வெந்த தங்கம்!

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ், சுற்றிச் சுழலும் சூருவளியையும், உள்ளே புகுந்தால் நேரும் பேராபத்துகளையும் கொஞ்சமும் பொருட்படுத்தாது, ஆழமான சுரங்கத்திலே குதித்தார்; தன் உயிரைப் பணயம் வைத்து இயற்கையுடன் போராடினர். இறுதியில் பத்தரைமாற்றுப் பாறைத் தங்கத்தைக் கண்டெடுத்தார். வெளிக் கொணர்ந்தார். அதன் தூசைத் துடைத்து, மாசு களைந்து, தூய சுடரொளி வீச வீச, அந்த தங்கக் கட்டியை "இந்தியாவே! இந்தா எடுத்துக்கொள்" என்று தந்தார். அதுதான் இ. தே. ரா! இந்திய தேசிய ராணுவம்! நேதாஜி படைவரிசை!

மலர், வாடும், வதங்கும். ஆனல் தங்கம், அதைத் தணலிலே இட்டாலும் அதன் பளபளப்பும் மினுமினுப்பும் கூடுமே தவிர குறையாது.

மலர் வாடியதும் வீசி எறியப்படுவது இயற்கை. ஆனல் தங்கம் வாடுவதே கிடையாது. ஆகவே அது வீசி எறியப்படும் பிரச்சினையே எழுவதில்லை. தங்கத்தை பித்தளை என்றெண்ணி சில பேதையர் வீசியெறிவதுண்டே தவிர நல்லறிவாளர் எவரும் அதை வீசியெறிய நாம் கண்டதில்லை.

ஆனல் இதோ, இ. தே. ரா.—பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்—பலர் முன்னிலையில் பாராள்வோரால் வீசி எறியப்படுகிறது. தேசிய வீரர்களால் வீசி எறியப்படுகிறது. கொஞ்சம்கூட கவலை, துக்கம், வாட்டம், வருத்தம் என்பதே இன்றி சர்வ சாதாரணமாக வீசி எறியப்படுகிறது.

வாடிய மல்லிகை அல்ல அது—வாடாத தங்கக் கட்டி! என்றாலும் அதை வாடிய மல்லிகை என்றெண்ணி எடுத்து எறிந்துவிட்டார்கள் ஆளவந்தார்கள்.

இது முறை அல்லவே என்பீர்கள் நீங்கள். முறை அல்லதான். ஆனலும் என் செய்வது? அவர்களைக் குறை சொல்லவோ முடியாது! அவர்களோ தேச பக்தர்கள்! விடுதலை வீரர்கள்!

———

போர்வாள்

10—4—48 சனிக்கிழமை

கல்வி அமைச்சரே, உங்களைத்தான்!

எங்கள் கல்வி அமைச்சரே, கனம் அவினாசியாரே, இராம கிருஷ்ண மடாலயத்து மாமுனிவரே, தீரரே, தேசீய மந்திரி சபையின் தேசீய வேதாந்தியே, உங்களைத்தான்! இங்கே வாருங்கள்—ஒரே ஒரு வார்த்தை கேளுங்கள்—பிறகு செல்லுங்கள்—ஞான மாணாக்கள் மீது சுடுசொல் அம்பு தொடுக்கும் உங்கள் வழக்கமான தொழிலை அதன் பின் செய்யுங்கள்.

மதிப்புள்ள அமைச்சர் அவர்களே, இப்படி அமருங்கள், இதோ உள்ள வாசகத்தைப் படியுங்கள், ஒருமுறை அல்ல இருமுறைவேண்டுமானாலும் படியுங்கள், கொஞ்சம் கவனமாகப் படியுங்கள், இது "திருககுறள் காமத்துப் பால்" அல்ல—ஆகவே தாராளமாகப் படியுங்கள்.

* * *

"பரப் பிரம்மத்தின் முகத்திலிருந்து பிராமணர்களும், தோள்பட்டையிலிருந்து க்ஷத்திரியர்களும், தொடையிலிருந்து வைசியர்களும், பாதத்திலிருந்து சூத்திரர்களும் பிறந்தவர்கள். ஆகையால் சூத்திரர்கள் எந்தக் காலத்திலும் இந்த சாதியினராகவே இருப்பார்கள் என்பதோடு, அவர்கள் மேல் உள்ள மூன்று வருணத்தாருக்கும் அடிபணிந்து, அவர்கட்குக் குற்றேவல் செய்து வரவே பிறந்தவர்களும் ஆவார்கள்—இந்த வாக்கியத்தை நீ ஆய்ந்து பார். பின், இது, பகுத்தறிவுக்கு ஒத்ததா அல்லவா என்பதை, தம்பி, நீ கூறு!"

* * *

பேரன்புடையவரே, இலட்சிய புருஷரே, எங்கள் அமைச்சரே, ஏன், இந்த வாக்கியத்தைப் படித்ததும் உங்கள் முகம் 'ஒரு மாதிரி' மாறுகிறது? சீற்றமும் சிடு சிடுப்பும் தங்களை அறியாமலே தங்கள் முகத்திலே தோன்றுகின்றனவே, எதனால்? கோபமா உங்களுக்கு? "எனக்கிருக்கும் வேலை என்ன! நான் கொடுக்க வேண்டிய பேட்டி எத்தனை பேருக்கு! நான் பேச வேண்டிய மன்றங்களும் மேடைகளும் எத்தனை! மந்திரி சபை அலுவல் எவ்வளவு! நான் தீர்த்துக் கட்ட வேண்டிய கல்விப் பிரச்சினைகள் எத்தனை எத்தனை! இத்தகை
என்னை அழைத்து, எவனோ ஒ
ஞானமான, எப்போதோ கூறி
ஏதோ ஒரு நாஸ்திக வாசகத்தை
படிக்கச் சொல்கிறானே பித்தன்
என்று எண்ணுகிறீர்களா? அ
னால்தான் கோபமோ? அத
லேயேதான் எரிச்சலோ? அ
தான் காரணமோ தங்கள் மு
மாறுதலுக்கு?

கோபம் வேண்டாம் ஐயன்மீ
இது ஞானமான வாசகமல்ல
சென்னை பல்கலைக் கழகம், இ
டர் மீடியெட் வகுப்பிற்கு, 'லாஜி
(Logic) பாடத்தில், இந்த ஆண்
கேட்டுள்ள வினாத்தாளில் உள்
தோர் கேள்வி.

ஆம்! 2-4-48-ல் நடைபெற்
இன்டர் மீடியெட்—லாஜிக் பரீ
சைக் கேள்வித்தாளில் உள்ள
தான் இது! தங்களை ஏமாற்
வதற்காகச் சொல்லவில்லை, பொ
அல்ல, புனைந்துரை அல்ல, இட்
கட்டிய உரையும் அல்ல, உண்மை
உண்மை என்பதில் ஐயமிருந்தா
பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்த
வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள்
கேட்டு விட்டுப் பிறகு நம்புங்கள்.

"அடடா! "குடி அரசு"ப் ப
திரிகையிலிருந்து பல்கலைக் கழக

திராவிட வீரர்களே! வீராங்கனைகளே!

தூத்துக்குடி அழைக்கிறது!

★

திரள் திரளாய்த் திரண்டு வாருங்கள்!

★

மே 1, 2, சனி ஞாயிறுகளில்

தூத்துக்குடியில்

மாகாண திராவிடர் மாநாடு!

★

அணி அணியாய் வாருங்கள்! திட்டம் தீட்டுங்கள்!
வருங்காலத் திராவிடத்தை உருவாக்குங்கள்!

★

தூத்துக்குடி அழைக்கிறது—இன்பத் திராவிடம் அழைக்கிறது—புதிய தமிழகம் அழைக்கிறது — உங்களுடைய எதிர்காலம் அழைக்கிறது—அந்த அன்பழைப்பை ஏற்கத் தவறாதீர்கள்—ஓடோடி வாருங்கள்! வந்து, அணி வகுப்பில் கலந்து நில்லுங்கள்!

...தாவிவிட்டதே இந்த இராம ...நாயக்கரின் நாஸ்திகப் பிர..." என்று 'இச்'சுக் கொட்டி...ர்கள். நாஸ்திகம் பல்கலைக் ...திலுமா என்று பதை...த்து, திகைதிகைத்து, விதிர்...த்து, வியப்புண்டு போய்விடா..., அமைச்சரே, சென்னை ...சயப்பனிலும், குடந்தை அர...ல்லூரியிலும், சேலம் பள்ளி..., திருவையாற்றுக்கல்விக் கழ...லும் தான் நாஸ்திகம் ...க்கிறது என்றெண்ணி...—இன்று பல்கலைக் கழகக் ...த்தாளிலும் இருக்கிறதே—...செய்வேன் இறைவா கச்சி...பனே என்று ஏக்கமும் தேக்... அடைந்துவிடாதீர்கள்.

...வி அமைச்சரே, கனம் அவி...ரே, சுயமரியாதைச் சுட...எங்கும் பரவத்தான் செய்... சாக்ரடீஸ் காலத்திலிருந்து ...பாட்—சென் காலம் வரை, ...ஸ் டார்வின் காலத்திலிருந்து ...ானி ஈன்ஸ்டின் காலம் ... கலிலியோ காலத்திலிருந்து ...ார் இராமசாமி காலம் ... பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கு ...விடுக்கப்படாத நாட்களே ...யாது. ஆனால் அந்த 144 ...உடைத்தெறிந்துவிட்டு பகுத் ... இயக்கம் ஓங்கி வளராத ...ளும் கிடையாது. அந்த ...கத்தின் அற்புத சக்திக்கு ...டாத நாடுகளும் கிடையாது. ...றிவு இயக்கம், சீனாவிலே ...யாட் — சென் உருவிலே ...; ...ஷ்யாவிலே வீரலெனின் ...லே பிறந்தது; துருக்கியிலே ...ல் பாட்சாவோடு கைகுலுக் ...ண்டே தன் பயணத்தை ...ற்று; அமெரிக்காவிலோ ...சாலையும் வால்ட் விட்மனை ...துவர்களாக அமைத்தது; ...ா ஈரோட்டு மூலையிலிருந்து ..., சுயமரியாதை இயக்கம் ... பெயர் தாங்கி, ஈ. வெ. ரா. ... மின்சார டைன்மோவின் ...கொண்டு பழங்காலக் கோட் ...ள மடமடவென மண்மேல் ...கிறது. இதை யாரும் தடுக்க ...து. மக்கள் மன்றத்தில், ... சாலையில், பல்கலைக் கழ ... பரீட்சை வினாத்தாளில், ... ஓரத்தில் நடந்து செல்லும் ...ின் உள்ளத்தில், மாட ...களில் உல்லாசமாக ... உயர்ந்த கூட்டத்தாரின் இலக்கிய உலகத்தில், கலையில், கவிதையில், அரசியலில், மதத்தில், சடங்கு சம்பிரதாயம் ஆச்சாரம் அனுஷ்டானம் இன்ன பிற நிகழ்ச்சி முறைகளில், எங்கும், எங்கெங்கும், பகுத்தறிவு, தன் பணி புரியத் தவறாது. "ஐயையோ நாஸ்திகம் பரவுகிறதே" என்று கூறுவதன் மூலம் பகுத்தறிவு பரவுவதைத் தடுத்துவிட எவராலும் இயலாது.

அமைச்சர் அவர்களே, தடதட வென்று சென்று பல்கலைக் கழகத்தைக் கலைத்துவிடாதீர்கள், ஏன் இந்தக் கேள்வி கேட்டார்கள் என்ற கோபத்தில்! நாஸ்திகம் அல்ல அது—பகுத்தறிவு! நாங்கள் செய்துவரும் தன்மானத் தொண்டும் நாஸ்திகத் தொண்டல்ல—மக்கள் உள்ளத்தில் கவிந்திருக்கும் மூட நம்பிக்கையை முறியடிக்கும் மிக முக்கியமான தொண்டு.

அமைச்சர் அவர்களே, உங்களை நீண்ட நேரம் இங்கு நிறுத்திவிட்டமைக்கு மன்னியுங்கள்—மன்னியுங்கள்.

(10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நண்பர்களிருவரும், ஊரின் அருகேயிருந்த நன்செய், புன்செய் நிலங்களைக் கடந்து, சிறிது தூரத்திலிருந்த மண்கோட்டையை நாடி நடந்தனர்.

"கோபால், இந்தக் கோட்டையில் எந்த அரசனிருந்து, ஆட்சி புரிந்தான்?"

"முகமதியர்கள் நம் நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், இந்த ஊரை யாரோ ஒரு சிற்றரசன் ஆண்டானாம்! அவனது கோட்டைதான் இது! இக்கோட்டையைச் சுற்றிலுமுள்ள நிலங்களை உழும்பொழுது, சிறுசிறு பொன் நாணயங்கள் அகப்படுவதாக இங்குள்ள உழவர்கள் கூறுகிறார்கள்!"

இருவரும் மண் கோட்டையின் அருகே வந்து சேர்ந்தனர். கோட்டையினருகே யிருந்த ஒரு கிணற்றிலிறங்கி கால்களை நன்றாகக் கழுவிக் கொண்டு, கோட்டையின் மீது ஏறினர்.

கோட்டையின்மீது நின்று நான்கு பக்கங்களையும் ஒரு முறை சுற்றிப்பார்த்தான் குமார். இயற்கைப் பெண், புன்னகை பூத்த முகத்தோடு நாலா பக்கங்களிலும் காட்சி யளித்ததைப் பார்க்கப் பார்க்க, குமாரின் உள்ளம் உவகையில் ஆழ்ந்தது. "வணக்கம்" என்று வேணி கூறிய இனிய வார்த்தை ஏனோ திடீரென்று குமாரின் கவனத்திற்கு வந்தது.

குமார், கோபாலைப்பார்த்து விட்டு, திரும்பவும் இயற்கை யழகை ரசிக்கத் தொடங்கினான்.

பிறகு இருவரும் மண்கோட்டையின் மீது உட்கார்ந்தனர்.

"இன்னுமென்ன இந்த ஊரில் அதிசயம்" என்று குமார் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

(தொடரும்)

புது வாழ்வு

[ரீங்கள் இதழ். விலை 0-4-0 ஆண்டுக்கு ரூ. 3-0-0 10, வேளாள தெரு, புரசை பாக்கம், சென்னை]

பகுத்தறிவு "மன்றத்"தில் திராவிடன் உலவத் தொடங்கிவிட்டால், பிறகு, "புது வாழ்வு" அவனுக்கு வராமலா போகும்? வந்தே தீரும் என்பதற்கான அறிகுறிதான் "மன்றம்" வெளியான உடனே "புது வாழ்வு" வெளிவந்திருப்பது.

"திருநின்ற என்றன் தமிழகத் துச் சீர்த்தி, உருநின்று அழியாமே ஓம்புபடை கூட்டி, வருகின்றார் அன்பழகர் என்றொருநாள் கேட்டு, விரிகின்ற செந்தமிழ்க்கு வெற்றி இனி என்றேனே" என்றார் கவிஞர் பாரதிதாசன், அன்றோர் நான், "நன்றாண்ட மூவேந்தர் நாகரிகம் ஏமாற்றி, வென்றாண்ட ஆரியத்தை வென்றாளத் தோன்றியவர், குன்று மறவக் குரிசிலார் அன்பழகர், என் தோழர் என்னல் எனக்குப் பெருமையதே" என்றும் கூறினர். புலவர் ஏறு அத்தகைய பெற்றி வாய்ந்த அன்பழகனாரின் போர்க் கருவி, "புது வாழ்வு." தமிழகம் அதனைக் கரத்தில் ஏந்தட்டும், புது வாழ்வு பெறட்டும்.

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தாலும் கூப்பிட்டே விடலாம் என்று தோன்றிற்று. அதற்குள் கண்ணன் உருவம் என் கண்முன் தோன்றுவது போல இருந்தது. ஒரு வேளை அவன் இரவு துணைக்கு வருவானோ? வந்தால்?

அவன் சற்றுமுன் என்னுடன் பேசும்பொழுது எங்கள் இருவர் உள்ளத்திலும் தோன்றிய எண்ண அலைகள், உணர்ச்சிப் பெருக்காக ஓடின. கண்ணன் நல்ல இளைஞன். இளமை முறுக்குடன், அறிவும் நிறைந்தவன். என்னிடம் எவ்வளவு அன்பு காட்டுகிறான்! நான்தான் வேறொருவர் மனைவியாயிற்றே! என்மீது அவன் அன்பு வைப்பது எதற்காக? முருகனைக் காமி என்று கூறினேமே, இவனை மட்டும் ஏன் நான் அப்படி எண்ணவில்லை. அம்மம்ம! உலகமே இப்படித்தான். சமயம் வரும்போது, உண்மைகூட இன்மையாகின்றது. இன்மை உண்மையாகி விடுகின்றது.

முருகன் என்னை மணந்து கொள்ளத் தவறியதால் அவனைக் காமி என்றழைத்தேன். இவன் என் இளமை பறிபோவதைக் கண்டு அதில் எனக்குத் துணை செய்ததால் இவனை உண்மைக்காதலன் என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது! எப்படியும், இவனும் நாளை வேற்றுப் பெண்ணை மணந்த பிறகு நம்மை ஏன் ஏறெடுத்துப் பார்க்கப் போகிறான்? அப்படியானால் இவன் இப்போது என்னிடம் காட்டும் அன்பெல்லாம் வெறும் வெளிவேடம் தானா......

சீ! எவ்வளவு தூரம் கண்ணனை நான் தவறாக எண்ணிவிட்டேன். இந்த உள்ளம் குரங்கு என்று பெரியவர்கள் கூறுவது முழுவதும் உண்மைதான்போல இருக்கிறது. என்னுடைய அறியாமையால், கண்ணனையும் ஒரு எத்தனாக்கி விட்டேனே! சே! அவனுடைய கள்ளம் அற்ற உள்ளம் எவ்வளவு முழுமையுடன் என்னை தன் அரியணையில் அமர்த்தி வைத்திருக்கிறது! அவனது தூய உள்ளத்தைத் தவறாக எண்ணிய என்னைவிடத் தீயள் வேறு யார் என்றெல்லாம் எண்ணினேன். பிறகு, அந்த அம்மையாரை, இரவு படுத்துக் கொள்ள துணைக்கு அழைக்கவேயில்லை. அவர்களும், தாமாகவே வரவிரும்பவில்லை போலிருக்கிறது.

மாலை நெருங்கிக்கொண்டேயிருந்தது. 'கண்ணனும் நானும்!''... இந்த எண்ணமும் அதைச் சேர்ந்த ஒருவகை அச்சமும் என் உள்ளத்தில் அடிக்கடி தோன்றித்தோன்றி மறைந்தது. முருகனுடன் நான் கொஞ்சி விளையாடிய காலத்தில் எல்லாம் எனக்கு இந்த அச்சம் தட்டியதே இல்லை. வாழ்க்கையையே வென்றவள் போன்ற ஒரு இறுமாப்பு எப்பொழுதும் என்னை உரிமைக் கடலில் தோய்த்துக்கொண்டேயிருந்தது. அப்பொழுது நான் செய்தது காதல் என்று என் தோழிகளில் சிலர் கூடக் கூறிக் கேலி பேசி மகிழ்ந்தனர். ஆனால், இப்போது? இது வெளியே தெரிந்துவிட்டால்? நான் குற்றவாளியாகக் கருதப் படுவேன். மக்கள் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்படுவேன். அம்மட்டோ? என் வாழ்வு குலையும். கண்ணன் நிலை? அவனையும் சிலர் துரோகி என்று சொல்வர். ஆனால் சில நாட்களுக்குத்தான். பிறகு, சமூகம் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளும். நான் திருந்திய வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும், ஒரு முறை கெட்டவள் உலகில் வாழ்நாள் முழுவதும் கெட்டவள்தானே? என்கின்ற அச்சம் என்னை வாட்டியது. ஆனாலும், மறுகணம், கண்ணனின் கனிமுகமும், இனிய சொற்களும் என்னுள்ளத்தை இப்பால் இழுக்கும்! எப்படியோ மாலை கழிந்தது.

மணி எட்டு...ஒன்பது...தூக்கம் வரவில்லை. ஒன்பதரை...கண்ணன் கதவைத் தட்டினான். கால் எழவில்லை, மெள்ள எழுந்தேன். கதவண்டை சென்றதும், கையில் இருந்த விளக்கைப் பக்கத்தில் உள்ள ஆணியில் மாட்டிவிட்டு கதவைத் திறந்தேன். ஆம்! அது கண்ணன்தான்! கண்ணனேதான்!! 'கண்ணகி! உனக்குத் துணை வேண்டுமே என்று வந்தேன். என்ன சொல்கிறாய்?' என்று சற்று மிடுக்காக, தைரியத்தை வலிந்து வரவழைத்துக் கொண்டு பேசினான். எனக்குப் பதில் பேசவே முடியவில்லை. கண்ணன் வாயிலுள் நுழைந்ததும் கதவைச் சாற்றித் தாழிட்டுவிட்டான். என் நெஞ்சம் மிகத் துரிதமாக

அடிக்கத் துவங்கிவிட்டது.
முழுவதும்' குப் 'பென்று வியர்
விட்டது. என்னால் ஒன்றும் மு
வில்லை. நான் நடைப்பிணம்
ஆக்கப்பட்டேன். என்னை
நான் நினைத்துப் பார்க்கவும் மு
வில்லை.

கண்ணன் என் கன்னத்
கிள்ளிவிட்டான். கைகளைப்ப
கொண்டுவிட்டான். அது
நான் தெரிந்து அவன் செய்
பிறகு நாங்கள் இருவரும்
உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் மூ
கிடந்தோம். இன்பம் அ
கொள்ளை கொள்ளையாக
ததை என்னால் அறியக்கூட
யாதபடி திரை வைத்துவிட்
அந்த இரவு முழுவதும்.

கண்ணன் என்னைப் புது
திற்கு அழைத்துச் சென்
டான். அன்றுமுதல் நான்
கணவரின் ஆதரவில் உள்ள
ணனின் மனைவியாகவே என்
நடந்துகொண்டேன். ஆனால்
வளவும் மறைவாகவே.

காலவேகத்தில் ஆண்டு
சுருண்டன, பஞ்சாங்கப்
பான் இரண்டு பஞ்சாங்கப்
வெளியிட்டுக் கொழுத்த செல்
தேடிவிட்டான். நானும் இன்
சேற்றில் புரண்டதால், ஒரு
தைக்குத் தாயாரும் நிலை
இருந்தேன். என் அண்டை வீ
தோழி, இப்பொழுது எல்
என்னுடன் அவ்வளவு அன்ப

(அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

புதுக்கோட்டையில் இன எழுச்சி.

புதுக்கோட்டை பகுத்தறி
படிப்பகத்தின் சார்பில் 4-
ஞாயிறன்று மாலை "பொன்
ஆசிரியர் முருகு, சுப்பிரமணி
தலைமையில் நடைபெற்ற பொ
கூட்டத்தில் முரசொலி — க
நிதி, போர்வாள் — இளஞ்
யன் ஆகியோர் சொற்பொ
வாற்றினர். உள்ளூர் பார்ப்
போலீஸ் அதிகாரிகளின்
சூழ்ச்சிகளையும் தடைகளை
தாண்டி கூட்டம் வெற்றிகர
நடந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

வதில்லை. சற்று, அவள் நடை
வேறுபாடு கண்டேன். ஒரு
என் புறநடையைப் பற்றி
தன் கணவனிடம் முறை
த்தாள் போலிருக்கிறது. உலை
ப மூடினாலும் மூடலாம் ஊர்
ப மூட முடியுமா? என்ன?
யாரோ என்ன என்னவோ
க் கொண்டார்களாம். அதற்
கண்ணனுக்கு என்னால்
ம் நிறையச் சேர்ந்துவிட்டது.
அவன் வேண்டும் போதெல்
என் கணவருக்குத் தெரியா
திருடிக் கொடுத்து வந்தேன்.
ணன் அதைக் கொண்டு ஒரு
க்கடை வைத்து விடக் கருதி
லயினின்றும் நீங்கிக் கொண்
. ஊரார், அதை, வேறு வித
க் கயிறு திரித்துவிட்டனர்.
கணவர் என் மீது ஐயுற்றே
ல வேலையினின்றும் நீக்கின
வம்பளந்தனர். நான் பல
ள்களை வேண்டிக் கொண்
, என் கணவர் காதுகட்கு
செய்தி எட்டக் கூடாது
று. திடீரென்று கண்
க்குத் திருமணம் உறுதியாகி
து என்ற செய்தி கேட்டேன்
ன். கண்ணனும் அதற்கு ஒப்
கொண்டு விட்டானும்! ஆம்!
களே இப்படித்தான்! இன்று
, அவனுக்கு வேண்டியதில்லை!
ங்கள் வியப்பான பிறவிகள்,
டுகளைப்போல! வண்டுகள்
ள்ளவரை மலரை மொய்க்
னா, பிறகு, நன்றிகெட்ட மாந்
ளைப்போல, அவைகளும்,
டுக்கூடப் பார்ப்பதில்லை,
ய மலரை. அப்படிப்பட்ட
த்தைச் சேர்ந்தவன்தானே,
னும்! எப்படி இன இயல்பு
ம்? ஆனால்?......அதற்காக
ான் தன் வாழ்நாளை எல்
எனக்காகவே, செலவிடு
? வீணாக வருத்தப்படும்
நெஞ்சே! நீதான் இன்னும்
ாட்களில் ஒரு குழந்தைக்குத்
கப் போகிறாயே! இன்னுமா
க்கு இந்த ஆசை!

ண்ணன் ஒருநாள் ஊருக்குப்
ய்விட்டான். அவன் மணம்
ந்ததும் தன் புது மனைவியுடன்
ான். அதற்குப் பிறகு?......
கள் ஓடின.

என் மகன் நன்னன் பிறந்தான். ஆம்! அவன்தான் இன்று எனக்குச் செல்வம். கண்ணன் என் வாழ்க்கையில் மறைந்துவிட்டான். அவனுடைய பிரதிநிதி நன்னன் என் மகன்! எனக்கு வாழ்வளித்தவன்! பெட்டியினுள் வைத்து பூட்டி வைக்கவேண்டிய மலர் மாலையாக நான் இருந்த வேளையில் என்னை அணிந்து மகிழ்ந்த கண்ணனை நான் எப்படி மறக்க முடியும்?

இந்த என் துன்பம், இல்லை, இன்பம், இல்லை இரண்டும் அற்ற மறைந்த வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூடக் கவலைப் படாது, என் நன்னனைத் தன் மகன் என்றே எண்ணி, என்னையும் இதுவரை ஒருவிதக் குறைவுமின்றி வாழ்வித்து, வாழும் என் கணவரின் பெருந்தன்மையை நான் என்னுடைய இந்த வயதில் எப்படி வியப்பது? என்ன கூறிப் பாராட்ட முடியும்?

நான் என் கணவருக்கு நன்றி கொன்றேனே? இல்லையா? இச் சிந்தனை என்னை ஆட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறது. நீங்களே சொல்லுங்கள் நான் என் கணவருக்கு நன்றி கொன்றேனா இல்லையா?

—

மதிப்புரை

மன்றம்

[திங்கள் வெளியீடு விலை 0-8-0 ஆண்டுக்கு 6-0-0 .30-79 செம்புதாஸ் தெரு, சென்னை.]

"இளந்தாடி" நெடுஞ்செழியன் [இப்போது தாடியில்லை—], அவர் தம்பி நண்பர் செழியன் [எப்போதும் தாடி இல்லை] இருவர்தம் கூட்டு முயற்சி, "மன்றம்." சம்பிரதாயத்தாலும் "சகவாச தோஷத்தாலும்", பல புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் சிந்தனைக்கு விருந்து என்று சொல்லிவிடுகிறோம் —சிந்தனைக்கும் அவற்றிற்கும் இடைவெளி பல காதம் என்று தெரிந்திருந்துங்கூட. ஆனால் "மன்றம்", உண்மையிலேயே சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கிறது என்று நாம் பெருமையோடு கூறலாம்—நாம் என்றால் திராவிடர்கள். இடைவிடாத படிப்பு, ஆழ்ந்த சிந்தனை, தெளிவான உள்ளம் இம் மூன்றும் படைத்தவர்கள் இதன் ஆசிரியர்கள் என்பதை அவர்கள் கைவண்ணம் நமக்குச் சொல்லி விடுகிறது. மன்றம் ஒவ்வொரு திராவிட இளைஞனின் நூல் நிலையத்திலும் இருக்கவேண்டும்.

பாசறை ★ தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு

ஆசிரியர்: வே. நரசிம்மன்
(அரசாங்கக் கல்லூரி மாணவர்)

மே முதலில் வெளிவரும் முதல் இதழில்!

பெரியார் ஈ. வெ. ரா, அறிஞர் அண்ணாதுரை, டாக்டர் சி. கே. குப்புசாமி, ஏ. பி. ஜனார்த்தனம், மா. இளஞ்செழியன், முத்தமிழ் மணி, இராதாமணாளன், வ. பா. தாமரைக் கண்ணி, ஆகியோர் எழுத்தோவியங்கள்!

விலை அணா 4. ஆண்டு சந்தா ரூ. 3

எல்லா ஊர்களிலும் முன்பணம் கட்டக்கூடிய ஏஜண்டுகள் உடனே தேவை.

பாசறை நிலையம்
6, குமரப்ப முதலி தெரு, சென்னை 1.

(12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"ஆபத்தொன்றுமிருக்காதே, அத்தான்?"

"அதிலென்ன ஆபத்து, குமுதம்!"

"அப்படியானல் சரி!......... ஆனல் ஒன்றே ஒன்று..........."

"என்ன?"

"கலைஞரே! அந்த ஊரில் எங்கேயாகிலும் அழகு இருந்தால், அந்த அழகிலே கலையைக் கண்டு, கண்ட கலையிலிருக்கும் இன்பத்தை உண்டு, அங்கேயே சொக்கியிருந்து விடப் போகிறீர்! நானொருவள், இங்குத் தனித்திருக்கிறேன், நினைவிருக்கட்டும் அத்தான்!"

"கலை கண்ணில் பட்டால், ரசிப்பவனே அன்றி சுவைக்க ஆசைப்படுபவன் அல்ல நான்!"

"ரசிக்கக் கூடக் கூடாது!"

"அப்படியானல், அதுவும் சரி" என்று கூறி அவள் மினுமினுத்த கன்னங்களைத் தட்டிக் கொடுத்தான் குமார்.

"தாங்கள் வரும் வரைக்கும், தனியாக எப்படி அத்தான் இருப்பேன்?"—சோகமான குரலில் கேட்டாள்.

"ராம்துன் பாடிக் கொண்டிரு" என்று குமார் கூறியதும், இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்!

"முன்போல் பைத்தியக்காரியல்ல அத்தான் நான்!"

"ஈரோட்டில் புது முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு காஞ்சியில் சுவையும், மெருகும் தரப்பட்ட மாத்திரை, எப்படிப்பட்ட பரம்பரைப் பைத்தியத்தையும் ஓட்டிவிடும்! இன்னும் கொஞ்சம் உனக்குத் தரவேண்டும்! வந்து தருகிறேன்!.......வரட்டுமா கண்ணே!"

சேவல் கூவியது! ஒருவரை ஒருவர் குறும்பும், குறுநகையும் நிறைந்த பார்வையோடு பார்த்தனர்.

"நேரமாகி விட்டது, குமுதம்!"

"நினைவிருக்கட்டும், விரைவில் வந்துவிடுங்கள்"

காதலர் பிரிவின்போது ஏற்படும், இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன!

குமார் பிரிந்து செல்லப் புறப்பட்டான்! குமுதினியின் உள்ளம் ஏனே, அவ்வளவு விரைவில் வேதனைபட ஆரம்பித்தது! அவள் கண்களில், நீர்த்துளிகள் அரும்பின!

ஆருவது பகுதி
மண் கோட்டை

மலர் புரியைவிட்டு, பழத்தூருக்குப் புறப்பட்டான் குமார். வழி முழுவதும், முன்னள் இரவு குமுதினியிடம் பேசிய காதல் பேச்சுக்கள் காதில் வந்தொலித்தபடியேயிருந்தன.

பழத்தூரில் ஒரு சிறிய மாடி வீடு. அதுதான் கோபாலின் இல்லம். குமாரை ஆசையோடு வரவேற்ருன் கோபால். குமாரும் கோபாலும் மாடியிலிருந்த ஒரு தனியறையில் அமர்ந்து பேசத் தொடங்கினர். கோபால், தான் அதுவரைக்கும் உழவர்களின் நலத்திற்காகச் செய்த வேலைகளைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூறினன். தன் தோழன், விடாது செய்து வந்த தொண்டினைக் கேட்கக் கேட்க குமாருக்குச் சொல்லொணு மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று.

மாலை நேரம் வரவே அவர்களின் நீண்ட பேச்சு ஒரு விதமாக முடிந்தது.

"குமார்! எழுந்து முதலில் குளித்துவிடு தேநீர் அருந்திவிட்டு வெளியே செல்லலாம்." என்று கோபால் கூறியதும், குமார் எழுந்தான். இருவரும் மாடியை விட்டுக் கீழே[illegible] னர். தோட்டத்திற்குச் செ[illegible] குமார் குளித்தான். கு[illegible] முடிந்ததும், வேறு உ[illegible] அணிந்து கொண்டு இரு[illegible] திரும்பவும் மாடிக்கு வந்[illegible] கார்ந்தனர்.

"அண்ணு" என்ற [illegible] கேட்டதும், "உள்ளே வா[illegible] வேணி!" என்று கோபால்[illegible] ஞன.

மெதுவாக, சிறிது [illegible] குனிந்தபடி, உள்ளே வந்[illegible] வேணி.

"குமார், இவள் என் தங்[illegible] பெயர் வேணி" என்று கு[illegible] டம் கூறிவிட்டு, வேணி[illegible] பார்த்து, "வேணி, இ[illegible] நானும் சித்திரசலா வித்[illegible] யத்திலே ஒன்ருகக் கற்றவ[illegible] இவ்வளவு நாட்களாகக் [illegible] தொண்டாற்றி வந்தார், [illegible] பொழுது உழவர்களின்போ[illegible] டத்தில் பங்கு கொள்ள இ[illegible] வந்திருக்கிருர்" எ[illegible] கோபால் கூறினன். வே[illegible] சிறிது தலைநிமிர்ந்து குமா[illegible] பார்த்து" வணக்கம் என்[illegible] "வணக்கம்" என்று [illegible] பதிலுக்குக் கூறினன்.

வேணி தந்த சூடான தே[illegible] இருவரும் குடித்துவிட்டு [illegible] யே புறப்பட்டனர் உலாவ.

(7-ம் பக்கம் பார்க்க)

முரசொலி

14-4-48 முதல் 'இரத்தக்[illegible] ணீர்' தொடர்கதையுடன், புதிய பகுதிகளுடன், புது[illegible] யில் வெளி வரும். 12 பக்[illegible] 1½ அணு. 7-4-48 வெளியீடு[illegible] தப்பட்டுள்ளது. நேயர்கள் [illegible] னிக்க.

அலுவலாளர், முரசொ[illegible]
திருவ[illegible]

ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)
ள்ளயாக நடந்து கொண்டு
ர், அதன் பயனுகத்தான்,
வேறு எந்த இளைஞனும்
ப்பார்க்கக்கூட அஞ்சி
ஆனல், பாழாய்ப் போன
அப்படியே இருந்து விட்
எவ்வளவோ நன்ருயிருந்
மே!

தந்தையாரின் துடுக்குத்;த
கும் விடாப்பிடியான இயல்
ஏற்றவாறு, என்னை இந்தச்
வாலுக்குமணம் செய்தனர்.
எனக்கு வாழ்க்கையே இரு
ட்டதுஎன்று எண்ணினேன்.
, இன்று வாழ்க்கையில்
டா, வெளிச்சமோ, இருப்ப
தெரியவில்லை. என் மட்டி
வாழ்க்கை என்பதற்கு ஒரு
இருப்பதாகவே தெரிய
சிலர் இதை இன்பக்கிணறு
ஞர்கள். இன்னும் சிலர்
துன்பப் பெட்டகம் என்
. எனக்கு இப்பொழுதெல்
ன்பம், துன்பம் இரண்டிற்
றுபாடே தெரிகிறதில்லை.
டயும் சமமாகவே நுகர்
ன்.

தநதை என்னைப் பணத்
வரிடம் விற்ருர். என்மீது
லைகள் பூட்டப்பட்டன.
உள்ளத்திலிருந்த சுமை
என்ற நோக்கமோ என்
என் உடலுக்கும்
ஏற்றினர். இவருடன்
கள்கூட என்னல் இன்ப
ருக்க முடியவில்லை. திரு
ன ஓரிரண்டு நாட்களுக்
யே நான் இவருடைய
யை நன்கு உணர்ந்துவிட்
இவர் மிகவும் நல்லவர்.
ம் வாய்ந்தவர். சிறிதும்
தவருகவோ முறை
நடவாதவர். உண்மை
சிறந்த அறிவும் தேர்ந்த
ம் படைத்தவர். என்மீது
சையுடனும் பற்றுடனும்
காண்டவர். ஆனல் இவ்
ண்ட என் உள்ளம் அவ
ராட்டிற்றே தவிர தன்
வருக்குத் தத்தம் செய்ய
ல்லையே!...எப்படி எண்
ன்னுடைய இளமையும்
ய முதுமையும் இணைந்து
ன்பது நடக்கக் கூடியதா
...நடக்க முடியாதது
ஆனல் நடந்தது, நடக்

கிறது......அவரோடுதான் வாழ்கிறேன்......திருமணம் ஆன புதில், முருகன் என்னைக் கைவிட்டானே—இவரை மணம் செய்து கொள்ள நேர்ந்ததே என்ற ஏக்கத்தில், நான் தற்கொலை செய்து கொண்டு விடலாம் என்றுகூட எண்ணினேன். ஆனல் சாவின் அச்சம் என்னைத் தெருட்டியது. பிறகு எப்படியோ வாழ்க்கையை வாழ்ந்தே விடுவது என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டுவிட்டேன். இறப்பின் வாயிலில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்த என்னைக் காப்பாற்ற எந்த இளைஞனுக்கும் நேரம் வரவில்லை. என்னுடைய கணவர்தாம் தமது நாற்பத்தைந்தாம் ஆண்டில் என்னை மணக்கத் தாமே வலியவந்தார். அதற்காகவேனும் அவரிடம் நான் நன்றியுடன் இருந்திருக்க வேண்டியவள்! ஆனல்....

என் இளமைக்கு நான் என்ன விடை பகர்வது? அடிக்கடி இளைஞர்களைக் காணும்போதெல்லாம் என்னுள்ளத்தில் இவ்வெண்ணம் ஊறும். அதை வற்றச் செய்ய நான் என்ன என்னவோ செய்து பார்த்தேன். முடிவில் நான் கண்டது தோல்விதான்!

அந்தக் **கண்ணன்** என் வீட்டுக்காரரிடம் தொழில் கற்க வந்தவன். ஆகவே, அடிக்கடி என் வீட்டிற்கு வரலானன். என் கணவர் அவனை அன்புடன் நடத்தி வந்தார். அவர் உள்ளம் கள்ளம் கவடற்றது. ஆகவே கண்ணன் என்னுடன் அடிக்கடி பேசுவதைத் தடை சொல்ல மாட்டார். அவனும் ஏதாவது சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிக் கொண்டே, அடிக்கடி என்னுடன் பேச வாய்ப்புகளை உண்டாக்கிக்கொள்வான். அவன் பெயர் கண்ணன் என்பதை அறிந்த முதலே நான் எதையோ கற்பனையில் பெருங்கோட்டையாகக் கட்டி விட்டேன். அதோடு அவன் அடிக்கடி உரிமையுடன், என்னைத் தனிமையில் வந்து, அம்மா என்று கூப்பிட்டுப் பேசத்துவங்கினல் குறைந்தது பத்து, பதினைந்து நிமிடங்களாவது பேசித்தான் போவான். எதை எதையோ, வேண்டாதனவற்றைப் பற்றிக் கூடப் பேசுவான். எனக்கும் வெறுப்பு என்பதறியாது பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பேன். சில நாட்கள்தான் இப்படி நிகழ்ந்தது.

அன்று ஒருநாள் என் கணவர் மட்டும் ஏதோ வெளியூர் போயிருந்தார். அந்த மாலை வந்து, "முதலாளி எப்பொழுது வருவார்?" என்று கேட்டு விட்டுப் போனன். அன்று, அவன் பேச்சில் ஒருவித திகில் கலந்திருந்தது. "இன்னும் இரண்டு நாட்கள் பிடிக்கும், நான் வர" என்று சொல்லி விட்டுப் போனர், என்றுதான் படபடத்தேன். 'சரி, கண்ணகி! வரட்டுமா?' என்று துணிந்து என் பெயரைச் சொல்லி விடைபெற்றுப் போவதாக நடித்தான். நான் தலையை மட்டும் அசைத்தேன். சிறிது தூரம் சென்றவன் மீண்டும் திரும்பி வந்து, 'கண்ணகி!' என்று துணிச்சலாகக் கூப்பிட்டான். முதலிலேயே என் உள்ளம் எதையோ எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. "என்ன கண்ணு!" என்று என் வாய் கேட்டது. "உனக்குத் துணை?" என்ருன். 'அண்டை வீட்டுக்கார அம்மாவைத்தான் கூப்பிடலாம் என்றிருக்கின்றேன்' என்றேன். அதற்குள் பக்கத்து வீட்டு அம்மா வரும் காலடி ஓசை கேட்ட அவன், 'சரி, வருகிறேன்' என்று கூறிவிட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

அண்டை வீட்டு அல்லியம்மா மிகவும் நல்லவர்கள். நடுத்தர வயது உடையவர்கள். நல்ல அழகு. அவர்கட்கு ஏற்ற கணவன். அவர்கள் இருவரையும் காணும் பொழுதெல்லாம் எனக்குப் பொருமைதான் வரும். என்ன செய்வது? என் அழகை மட்டும் நுகர ஏற்ற ஒரு கணவன் கிட்டியிருந்தால், என்னைப்பார்த்து எவ்வளவோ பேர்தான் பொருமைப் பட்டிருப்பார்கள்? அதற்கு நான் கொடுத்து வைக்காதவள் என்று அப்பொழுது எண்ணிக் கொண்டேன். இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது, அதற்கு நான் கொடுத்து வைக்காததல்ல காரணம், என் திறமைக் குறைவு என்று. அதற்காக நான் இனி என்ன செய்து கொள்ள முடியும்?

அந்த அம்மாவுடன் நெடு நேரம் பேசினேன். அவர்களை அன்றிரவு துணைக்கு அழைக்கலாமா என்று தோன்றிற்று. அதனல் அவர்கள் கணவன் வருந்துவாரோ என்றுகூட எண்ணினேன். இருக்

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

தொடர்கதை :

[முன்பு : குமார் தன் காதலி குமுதினியுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிருன் — இன்பமாக. இடையே, தான் பொதுத் தொண்டு கருதி, பழத்தூர் போக இருப்பதைச் சொல்ல எண்ணுகிருன். பிறகு...]

“குமுதினி!”

“ஏன், அத்தான்?”

“இனி நான் உரிமைக்காகப் போராடப் போகிறேன்.”

“என் தந்தையிடமா? தங்கள் மாமாதானே அவர், தாராளமாக சொத்திற்காகப் போரிடும்! ஆனல் ஒன்று, சொத்து உமக்கு முன்பேயே சொந்தமாகி விட்டதாக மட்டும் கூறிவிடாதீர்!... பிறகு என் தந்தையின் முன்பு செல்லவே வெட்கமாக இருக்கும்!”

“அதற்கு நானேன் போராட வேண்டும்? உன் தந்தையே, சொத்தை என்னிடம் கொண்டு வந்து தருவார், நான் வேண்டாமென்பேன். ‘அப்படிச் சொல்லாதே! சொத்துக்கு நீதான் இனி சொந்தக்காரன்! கட்டாயம் அது இனி உன்னிடம் தான் இருக்க வேண்டும்! கெஞ்சுகிறேன, மறக்காதே!’ என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடி என்னிடம் கொடுத்து விடுவார்!....”

“அப்படியா?........”

“ஆமாம்!............அந்தப் போரில்லை கண்ணே இப்பொழுது! பழத்தூரில் ஜமீன்தாரருக்கும் உழவர்களுக்கும் போராட்டம் நடக்கப் போகிறது! அதிலே நான் ஏ... களின் பக்கம் பரிந்து பே... போகிறேன்”

“கலைஞரே! தங்களுக்கே... அந்த வேலை யெல்லாம்” எ... குறும்பாகக் கேட்டாள் ... தினி. அந்த நேரத்தில், “பரி... பேசுவது” என்றால் சாதா... மானது என்றெண்ணி... குமார் தன் முடிவைப் ப... விபரமாகவும் தெளிவாக... எடுத்துக் கூறி, விடை த... படி வேண்டினன்.

“அவசியம் போய்த்... ஆகவேண்டுமா?”

“ஆமாம் கண்ணே!”

“திரும்பி வர எத்தனை ... கள் பிடிக்கும்?”

“இரண்டே வாரங்க... வந்து விடுவேன்.”

(10-ம் பக்கம் பார்க்க)

புதிய வெளியீடுகள்! சிறந்த புத்தகங்கள்!

அறிஞர் C. N. அண்ணதுரை M. A. அவர்கள்

எழுதிய

1-0-0 0-12-0

திராவிடப் பண்ணை

தெப்பக்குளம் : : திருச்சி

Edited, Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimoliyar ... tFree Printers 147, Coral Merchant St., Madras. JointEditor, M. Ilanchelivan B. A. (H...